

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

ΤΑ ΑΙΜΑΤΟΓΕΝΗΜΕΝΑ ΒΟΤΑΝΑ

«Αίμα του Χριστού», το θαυματουργό άγκυρι. Το άγκυρι που έφαγε το γαϊδουράκι του Χριστού. Τα φυτά και οι άρ-
χαίαι Έλληνικές ερμείες. Το αίμα του άρχιου 'Αδωνίδος και το ρόδο. Το αίμα του 'Ορφέως. Ένας άρκαίος μύθος για
το ήλιετροπέρι. Μυροσίνη. Η φίλη της 'Αθηνάς. Ερμείαι για τα Έλληνικά δέντρα. Τα 'Ούρα της Μαριάς. Το γαλα-
τεόστανο. Μία παλιή Πασοκαλίχη παράδοσις. Το γάλα της βασιλοπέυλας, κτλ. κτλ.



ΙΣ την Σόμη φερόμεν ένα άγκυρι, που
άμα το κόψει κανείς, ό χιμός του στάνει
κόκκινοσ σαν αίμα. Οι υπότεροι όνομάζοντ
το άγκυρι αυτό αιμα του Χριστού και
με το χιμό του φαράζον ένα σταυρό έ
πάνο από μέτωπο των παιδιών, για να
απόξινι απ' αυτά κάθε άρρωστεια. Ο
βοτακόλογος λέει, ότι το περίεργο αυτό
άγκυρι είναι ή ά τ ρ α κ τ η λ λ ι ε τόν
φρυξό, που την άναίρεσι κα' ό γαστρος
'Αστίας. Σε άλλα Έλληνικά νησιά το
άγκυρι αυτό λέγεται ή α τ η η ε σ σ α
κα' έχει την έξξη περίεργη ιδιότητα:

Όταν από χροιάλλε μεταμορφώνεται σε φρυξό, άφινει απ' άγκυρια
έπίσης ένα κοκκινοκόλο έργο. Έτσι, όταν έκκολλάθουν πολλές τέτοιες
φρυξές στα ίδια άγκυρια, αυτά φάνονται σαν ροζινομένα με αίμα, κα'
έτσι γεννιόταν στο λαό ή θαυμάσιμη βροχιά αίματος και αψοδη-
καν απ' δεισιδαιμονίες.

Στην 'Ανάφι έπάζει άλλη
παράδοσις για τα κοκκινοστά αυ-
τά στήματα. 'Επειδή ή φαινι-
σσοσ τρώει τα γαϊδουράγκυρια,
φρυξό είναι να φάινονται σ' αυ-
τά περισσότερο τα κοκκινα στή-
ματα. Ερμυνόται λοιπόν οι 'Α-
ναφιότες, ότι τόν λαό που ό
Χριστός εκάθηναι επί πόλοσ
όνοσ—κατά το Εναγγέλιο— έ-
πορεύετο προς τα 'Ιεροσόλυμα,
στο δρόμο ό όνοσ βόηκε γαϊδου-
ράγκυρια και θέλησε να φάη. Ο
Χριστός άναγκάστηκε να έλε-
ξέση, τ' άγκυρια τρώθονταν τα
πόδια του και σταγόνες θεϊού αι-
ματος έρορύνονταν τα φύλλα του,
τα όποια έπεσαν άμέσως...

Όταν λοιπόν σημειεί τ' άγκυ-
ρια να γάσουν τα φύλλα τουσ
στην 'Ανάφι ή να βγάλουν κοκ-
κινοπέσ βούλεσ, έξηγούν άσ κα-
κό οισμό το φαινόμενο και λένε
ότι θα γίνη καταστροφή στα
σαματά και στ' αιλιαία, γα' αυ-
τό κάνουν προσευχές και λιτα-
νείεσ να φύγη το κακό.

Τό περίεργο είναι, ότι άνάλο-
γεσ προήφησε για αιματοχόρωνα
φυτά είχαν και οι άρχαίοι πρό-
γοιοί μας: 'Ενα άγριο κηφό,
που είχε κοκκινοπέσ ροδόδοσιεσ,
το ά σ α ο ο σ, οι άρχαίοι το
δινόμαζαν αιλια "Αρεσός". Εν'
άλλο φυτό, ή γαμψιπέτεσ όνομα-
ζόταν αιλια 'Αθηνάεσ. Τόν κό-
κοσ πάλι (δηλ. τη ζαρφορά) την
δινόμαζαν αιλια 'Ηρακλέουεσ. Τό
φωρό έκείνο πορφυρό άνθος που
καλλιεργείται άφθονο στούσ κη-
φούσ τών 'Αθηνών, τό κενταύριο,
τό έλεγαν αιλια Κρόνουεσ, την
άριόμακτα που έχει τα κοστά-
νια της κοκκινοπέσ, την δινόμα-
ζαν αιλια 'Ερμείεσ, κτλ.

Η δοξασία, ότι από χιμόνο
στη γη άνδρόπινο αίμα έφάντρο-
σαν φυτά και άνθη, είναι παλαιά.
Κατά τόν λαοτή Βίβλου, από τό
αίμα του θεαίου 'Αδωνίδοσ έ-
φάντροσε τό ρόδο. Λέει δηλ. ό

θεόλοσ, ότι ένας κάπρος έχτύπησε με τό γαυλιόδοντά του τόν 'Α-
δωνά από πλείρα. Τό αίμα έπάζεσ ποτάμι, ό 'Αδωνά πέθανε, άλλα
στο μέρος αυτό φάντροσαν ή πρώτεσ τριανταφυλλίεσ, που την άνοιξι
σπολάστηκαν με πορφυρά έκατόφυλλα. Η 'Αφροδίτη, κλάγοντασ
τό θάνατο του φάινει της φίλησ, έπάτηε με τά δάκρυά της τη γη, από
την όποιαν έφάντροσαν άνευμαίνεσ...

Επίσης ήταν ό 'Ορφέεσ καταπαράγρη στο Παργαίον όροσ από
τησ Μιανόδεσ της Θράκησ, από τό αίμα του φάντροσε ένα φυτό που
λέγεται κηθάρια. Καί όταν έπελούπο τά Διονύσια, τό φυτό αυτό
έβγαζε ήχο κηθάρεσ.

Από τό αίμα του Προμηθέοσ δολάστησε τό άζόνινο. Είναι
'Ελληνικό βοτάνο, που τό μεταχειρόνται οι άδοκτομαχοί, γα' τη θε-
ραστεια τών ούλων. Σε μεγάλη άνωσ δόσι, φέρονε τό θάνατο. 'Υπαρ-
χει όνοσ και άλλα παρόμοια για τό άζόνιο. Δημιούργητα δηλαδή, ότι
ό φουκόσ φάλαγεσ του 'Αδη, ό Κέρβεροσ, άνέβηκε μια μέρα στη
γη. Μη υπαρόντασ όνοσ να ύποφέρει της άχτίδεσ του ήλιου, έκανε
έκαστο κα' έτσι φάντροσε τό άζόνιο.

Χαιροτιμόνοσ είναι επίσης ό μύθοσ για τόν ύάναθο, τό μοσχοβολι-
μόνο 'Ελληνικό λουλούδι.

Ο 'Υάναθοσ, υίοσ του βασιλέοσ 'Αυτιάλα, είχε άγατηθεί από δύο
θεούσ: τόν 'Απόλλωνα και τόν Ζέφυρο. Μία μέρα λοιπόν που ό έφη-
βοσ 'Υάναθοσ έπαζε με τό φίλο του 'Απόλλωνα, ούχωντασ τό δίσκο,
ό Ζέφυροσ έξήλεγε για την προ-
τήμασ και σαν σκληρόσ άντεροσθή
θέλησε να έκδιωχθή. Φυσιότασ λοι-
πόν με όρημ από τόν Ταύτεο, έ-
φερε τό δίσκο—που τόν είχε φί-
ξει ό 'Απόλλων— στο κεφάλι του
παιδιού κα' έτσι τό φωρό βασιλό-
ποιο έπεσε αμόφορο, νεκρό. Ο
'Απόλλων έδρήνησε τό θάνατο
του άγατιμένου του 'Υακίνθου και
τό αίμα του έκαμε όποτε ή γη ν'
ανάδοσθε τό όμόνιο άνθος, τώ
όποιοσ τά πέταλα παρισταναν τό
ροζάμια Υ. Ο μύθοσ αυτόσ υπά-
ρει στούσ 'Αμάλόγοσ τών Θεών
του Λουκιανού.

Περίεργο είναι και οι θρύλοι
για δέντρα που φερώνον σε πά-
ροσ ή σε τόποσ όπου πέθαναν
άνθρωποι, και τουσ όποίοσ πι-
στεύεται, ότι ή ψυχή τουσ μπηκε
μέσα στο δέντρο.

Ο θεόσ 'Ηλιοσ, άναφέρει σχε-
τικώσ ή Μυθολογία, άγαποσθε τη
βασιλοπούλα Λευκοθέη, κατέβαινε
—κάθε δειλινό βέβαια— στη γη
και την εύρισκε. Η άδελφή της
τό μαρτύρησε στον πατέρα της
'Ορχομένο κα' ό σκληρόσ αυτόσ
βασιλιάεσ την έθαψε ζωντανή.
'Αλλ' ό 'Ηλιοσ έκαμε να βγώ' απ'
τόν τάφο της εδέντρο λιανοφό-
ροσ κα' τη φθονικήσ άδελφή της
τη μεταμόρφωσε στο γναστό άν-
θρωπο ήλιετρόπο, που έχει τό κίτρι-
νο χρώμα του φθόου και διαρκώσ
σπερματά προς τό μέρος του ή-
λιου, σαν να ζητάεσ σπυρίνημα.

Γα' τη μυροσίνη πάλι, τό συμ-
παθητικό πράσινο φυτό, πάσχει ό
άζολοφόροσ άρχαίος θεόλοσ:

Η Μυροσίνη ήταν μια χαιροτι-
μένη 'Αθηναία κόρη, που άγαπού-
σε πολύ να συζαήται στα γυναι-
σθήρια και στο στάδιο και να στε-
φαιώνον τουσ νεκρούσ με χλωρά
στεφάνια. Κάποτε διαόσ οι νεκμέ-
νοι άγανακτήσαν, έπεσαν κα' έτά-
νο της και την έσκότωσαν.

'Αλλ' ή 'Αθηνά, που άγαπούσε
τη Μυροσίνη, τη μεταμόρφωσε στο



ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστός άνεστή, άδελφοί! Μεγάλο πανηγύρι
γίνετασ σήμερα εκεί ψηλά στον ούρανό,
οι άγγελοί με ήλθα τουσ βαρούσ τό τρι-
τήρι κα' οι άγγελοί χορεύονε τόν καλαμαπό.

Η Παναγία μας ή χρυσοί, όλη βροσία και χάρι,
ψηνη τ' άνοι της Πασοκαλίεσ στη σούλα περαστό,
κα' ένα σηκώτι για μετό στον 'Ιωσήφ τρωτάρι,
κα' αυτόσ με μούτρο γλαστό

«Μαριό μου, να τόν χαιρέσαι, της λέει, τό Χριστό!»
Χριστός άνεστή, άδελφοί! Άνάφτε τά κείρια σουσ,
για σφιζετε τά χείλεσ σουσ μ' άληθινή χαρά,
άντρεσ, γυναικεσ σήμερα τουσγκρίπετε τ' αούγα σουσ,
φιλήστε τά έσθέρια σουσ, κούζινεσ, τρωερά,
Σήμερα ό τι κούπετε χαλάλι να σέσ γίνη
γιατ' έχει τό τέρετρο του και ό Θεόσ κλειστό,
'Απάνω εις τό φρόνο του πρέσ γερά και πίνει
κα' αυτόσ με μούτρο γλαστό

«Μαριό μου, να τόν χαιρέσαι, της λέει, τό Χριστό!»
Χριστός άνεστή, άδελφοί! Ο 'Αδης έκικήθη,
απ' τόν πολύ του τό θυμό ό διαβολόσ λουσά,
έμ βογητό σοσκάνετασ τά μαύρα τουσ τά στήθη
και την όφρα άόρθητασ στα δόντια τουσ μοσού.
Κιτάξτε! Πάσ του φύγατε οι κολασιμένοσ όλοι
απ' τά καλίνα ποταμίεσ νερό ζεματιστό,
γελούνε με τη φούρκα τουσ οι πό μικροί δια-
βόλοι

κι' όσού με μούτρο γλαστό
«Μαριό μου, να τόν χαιρέσαι, φουξόζον, τό
(Χριστό!»
Γ. ΣΟΥΡΗΣ